

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Kateřiny Štěpánové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **VIVANTIS, a.s.**, Školní náměstí 14, Chrudim, zastoupené advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským, Na Hutích 661/9, Praha 6, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2020, čj. ČOI 98201/20/O100/2700/Ber/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2022, čj. 31 A 36/2020-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Ve věci je posuzována otázka, zda automatické vložení služby „pojištění zásilky“ do virtuálního nákupního košíku spotřebitele při nákupu v e-shopech žalobkyně představuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

1. Vymezení věci

[2] Česká obchodní inspekce, inspektorát Královéhradeckého a Pardubického kraje, uznala žalobkyni vinnou z přestupku na úseku ochrany spotřebitele. V konkrétnostech žalobkyně pochybila, pokud při internetových obchodech automaticky přiřazovala do nákupního košíku spotřebitele doplňkové zboží (službu) „pojištění balíčku“ v hodnotě 15 Kč. Takové jednání bylo způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele a bylo v rozporu s požadavkem odborné péče. Žalobkyně se dopustila nekalé obchodní praktiky, naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona

o ochraně spotřebitele, byla jí uložena pokuta ve výši 80 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení.

[3] Žalovaná odvolání žalobkyně zamítla dne 17. 7. 2020.

[4] Neúspěšná byla žalobkyně i u krajského soudu. Ten přisvědčil správním orgánům a automatické přidání další položky do nákupního vozíku spotřebitele bez jeho vlastního přičinění nepovažoval za poctivou obchodní praktiku. Spotřebitel byl vystaven před již učiněnou volbu, jejíž případné zrušení vyžadovalo nadbytečný úkon. Průměrný spotřebitel nemůže být povinen důvodně očekávat, že mu prodávající bude v průběhu nákupu vkládat automaticky do košíku i jiné zboží či služby. Neobstálo ani srovnání služby pojištění zásilky s volbou způsobu dopravy či platby. Krajský soud neshledal přílehlavou žalobkyní zmiňovanou judikaturu Soudního dvora EU a nepovažoval za potřebné vypracovat znalecký posudek či průzkum veřejného mínění. Krajský soud konečně přisvědčil i výši uložené sankce.

2. Kasační řízení

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) napadá zamítavé rozhodnutí krajského soudu.

[6] K otázce „porušení odborné péče“:

- zdůrazňuje, že pojištění zásilky nebylo řazeno mezi ostatními položkami košíku, ale vždy až na jeho konci, pod nákupem, společně s ostatními službami souvisejícími s nákupem na internetu. Automatickým přidáním služby pojištění zásilky pouze doporučila spotřebiteli možnost nechat si zásilku pojistit, spotřebitel měl možnost před dokončením objednávky službu z košíku odstranit;
- cituje závěry Vrchního soudu v Praze¹, dle kterých je nutno pohlížet na internetového uživatele, který má záměr navštívit určitou webovou stránku, jako na věci znalého „spotřebitele“, který je povinen dbát každého písmene, číslice a znaménka, aby přesně označil internetovou adresu, kterou chce navštívit; v opačném případě se vystavuje riziku, že bude následovat načtení nechtěné webové stránky. Průměrný spotřebitel má být dostatečně obezřetný a má si být vědom nejen každé položky obsažené v nákupním košíku, ale má též očekávat, že bude činit volbu ohledně služeb souvisejících s nákupem na internetu. Argumentaci podpořila i odkazem na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-10/96² či na rozsudek Nejvyššího soudu³; míra pozornosti průměrného spotřebitele má být posuzována přísněji než povrchní či zběžná pozornost;
- v souzené věci bylo možno předpokládat, aby si spotřebitel uvědomil důležitost každé položky v košíku; měl očekávat, že k nákupu bude činit volbu ohledně služeb souvisejících s nákupem na internetu;
- uvedla, že spotřebiteli prokazatelně nabídla možnost změny nastavené předvolby a finální zakoupení služby pojištění zásilky bylo jen na něm. Pro spotřebitele je běžné, že do košíku přidá množství produktů a služeb a ty při rekapitulaci selektuje;

¹ Rozhodnutí ve věci sp. zn. 3 Cmo 460/2005.

² *Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky proti Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung*

³ Vydáný ve věci sp. zn. 32 Cdo 4661/2007.

pokračování

- poukázala na to, že i inspektor (v postavení spotřebitele) si při kontrolním nákupu všiml předvolby pojištění a až následně se mohl rozhodnout, zda tuto službu využije;
- měla za to, že nabízená služba dává nad rámec zákona spotřebiteli právo eliminovat proces reklamace;
- nikdy nepodmiňovala nákup zakoupením sporné služby.

[7] K otázce „narušení či způsobilosti podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele“ stěžovatelka:

- nesouhlasila s vyobrazením průměrného spotřebitele krajským soudem jako naprostého hlupáka či zcela podvoleného člověka, který není schopen sám kriticky zvážit, co přesně si objednal;
- polemizovala s kategorizací služeb zbytných a nezbytných, jak ji provedl krajský soud;
- odkázala na rozsudek NSS⁴, v němž je popsán podstatný rys nekalosti obchodní praxe. Krajský soud se nezabýval tím, zda spotřebitel neponechal službu pojištění v košíku záměrně, a neposuzoval, co spotřebitel za službu pojištění zásluhy získal.

[8] Stěžovatelka namítla i nepřezkoumatelnost rozhodnutí a zdůraznila potřebu zpracování znaleckého posudku.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil, že stěžovatelka přenáší odpovědnost za své jednání na spotřebitele. Pro hodnocení určité obchodní praxe není podstatné, kde se předmětná položka v košíku objevuje, nýbrž to, zda se tam dostává automaticky, bez přičinění spotřebitele. Spornou službu nelze srovnat s dopravou či formou platby. Uvádí, že inspektor svým postupem chrání spotřebitele před dopady jednání stěžovatelky. Ani výhody sporné služby neopravňují službu spotřebitelům vnucovat způsobem, jak to činila žalobkyně. Stěžovatelka eliminovala fázi obchodního rozhodování ve formě vkládání zboží do košíku a hrozilo riziko, že spotřebitel automaticky vložené zboží přehlédne. O znaleckém posudku či průzkumu trhu by bylo možno uvažovat, pokud by měl spotřebitel možnost ovlivnit výběr služby pojištění zásluhy, což není případ souzené věci. Odkaz na judikaturu evropského soudu není vhodný.

3. Právní hodnocení NSS

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu, NSS se proto této námitce věnoval přednostně; její důvodnost by totiž předurčila směr jeho rozhodování. Ve své judikatuře NSS mnohokrát konstatoval, že přezkoumatelné je takové soudní rozhodnutí, z něhož je patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvažil o skutečnostech pro věc podstatných a jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. V projednávaném případě NSS neshledal, že by v napadeném rozsudku chyběl některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud se také řádně a srozumitelně vypořádal s veškerými žalobními námitkami, napadený rozsudek proto není namítanou nepřezkoumatelností dotčen.

⁴ Rozsudek ze dne 23. 10. 2014, čj. 7 As 110/2014-52.

[11] NSS mohl přistoupit k věcnému přezkumu jednotlivých kasačních námitek a **kasační stížnost shledal nedůvodnou**. Krajský soud i žalovaná správně kvalifikovali jednání stěžovatelky jako nekalou obchodní praktiku.

[12] NSS předesílá, že se skutkově obdobnou věcí (tedy automatickým vložení služby pojištění do virtuálního nákupního košíku spotřebitele) již zabýval ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2022, čj. 6 As 186/2021-28, a nemá důvod se od přijatého řešení nyní odchýlit.

[13] Dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, *je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele* (zvýrazněno soudem), *kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny*.

[14] Postup při posouzení, zda konkrétní jednání naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky, NSS vymezil v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, čj. 7 As 110/2014-52, jak jej zmiňuje stěžovatelka i krajský soud. Nejprve je nutno zkoumat, zda posuzovaná praktika naplňuje znaky některé z praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, nebo zda se jedná o zakázanou praktiku dle § 5a zákona o ochraně spotřebitele. Teprve v případě, kdy praktika nespadá pod výše uvedené, se zkoumá naplnění znaků generální klauzule ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, mezi které patří (i) *rozpor s požadavky odborné péče*, (ii) *podstatné narušení nebo způsobilost takového jednání podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele*, (iii) *a to tak, že spotřebitel – kdyby takových nekalých praktik nebylo – by takové rozhodnutí nikdy neučinil*. Uvedený postup krajský soud v napadeném rozsudku dodržel.

[15] Co se týče polemiky stěžovatelky se závěry krajského soudu o tom, zda v souzené věci došlo k **porušení odborné péče**⁵, NSS předně zdůrazňuje, že stěžovatelce není vytýkáno nabízení pojištění zásilky coby doplňkové služby jako takové, nýbrž způsob, jakým to na internetových stránkách konkrétních e-shopů činila.

[16] NSS nemůže přisvědčit tomu, že k porušení požadavků odborné péče nedošlo, pokud se položka pojištění zásilky zobrazila vždy až na konci elektronického nákupního košíku. Naplnění požadavku na odbornou péči, kterou zákon podnikateli ukládá, spočívá ve vytvoření „autonomního prostoru, v němž se spotřebitel může svobodně rozhodnout ohledně zájmu o určité zboží či službu a posléze přistoupit k realizaci vlastní vůle“. Stejně jako si nelze představit, že by podnikatel při fyzickém nákupu vkládal do spotřebitelova košíku zboží, o které neprojevil zájem, tak není důvod pro to, aby obdobný požadavek neplatil v prostoru elektronického obchodu. V posuzovaném případě byla služba pojištění vkládána jako jedna ze zakoupených položek do nákupního košíku spotřebitele nikoli odděleně (např. v samostatném kroku nákupu až po schválení obsahu košíku), ale „přednastavením“, aniž by si spotřebitel sám svým aktivním jednáním tuto související službu zvolil a (do)objednal. To, že se sporná služba objevila až pod veškerým objednaným zbožím, přitom není dostačující

⁵ Podle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele se rozumí odbornou péčí *úroveň zvláštních dovedností a péče*, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti.

⁶ Srov. výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2022, čj. 6 As 186/2021–28, bod [20].

pokračování

k jednoznačnému odlišení zboží vloženého do košíku spotřebitelem na základě jeho volby a zboží vloženého do košíku spotřebitele automaticky, „předvolbou“ stěžovatelky, bez projevené vůle spotřebitele.

[17] V tomto ohledu nelze přisvědčit námitce stěžovatelky podsouvající spotřebiteli, že měl možnost volby, zda spornou službu zakoupí, a to „následnou změnou přednastavení“. Za svobodnou volbu opravdu nelze považovat, pokud spotřebitel musí aktivně nezvolené zboží z košíku odebrat, tj. odstranit předvolbu, kterou za něj učinila stěžovatelka.

[18] V této souvislosti neobstojí ani pokus stěžovatelky o „charakteristiku běžného spotřebitele na internetu“, pro něhož má být typické přidání množství produktů a služeb a až jejich následná selekce. V souzené věci spornou službu pojištění spotřebitel sám do košíku nepřidával, její automatické vložení bylo zapříčiněno stěžovatelkou.

[19] Obdobně lze odmítnout námitku stěžovatelky o tom, že nákup zboží nepodmiňovala zakoupením služby pojištění. V souzené věci není podstatné, zda byl nákup zakoupením sporné služby podmíněn, či nikoliv, ale to, že byla služba do košíku vložena nezávisle na volbě a vůli spotřebitele.

[20] Krajský soud správně dospěl k závěru, že popsané jednání stěžovatelky bylo rozporné s odbornou péčí vyžadovanou při obchodním styku se spotřebitelem. Postupem, při kterém podnikatel „nežádaně“ přidá k nákupu spotřebitele další položku a spoléhá na to, že si spotřebitel této skutečnosti všimne a případně ji až následně, při kontrole svého košíku, vyloučí z nákupu, není dodržen zákonný požadavek na odbornou péči.

[21] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách považuje za průměrného spotřebitele osobu, která má dostatek informací a je v rozumné míře pozorná a opatrná, a to s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Krajský soud v této souvislosti správně uzavřel, že shora popsanou míru obezřetnosti nelze po průměrném spotřebiteli rozumně požadovat. Stěžovatelkou citovaná rozhodnutí vrchního soudu či Soudního dvora EU se od věci liší. Následek ve formě návštěvy nechtěné internetové domény (rozhodnutí vrchního soudu) či klamavé označení krmiva, resp. kvality vajec (rozhodnutí soudu evropského), v nich pramení z nepozorného jednání spotřebitele, zatímco v posuzované věci „nevyžádaný“ následek prvotně zapříčiňuje stěžovatelka. Ta svým jednáním vyvolává situaci, v níž musí aktivní a pozorný spotřebitel odstranit nechtěnou položku z nákupního košíku, zatímco neaktivní či nepozorný spotřebitel dokonce musí uhradit službu, o kterou vůbec neměl zájem. Stejně tak je nepřiléhavá argumentace užitím dominantního prvku na výrobcích navozujícího u spotřebitelů mylnou domněnku⁷.

[22] Rovněž nelze přijmout srovnání sporné služby s „dalšími službami souvisejícími s nákupem na internetu“, o které se pokouší stěžovatelka. V nynější věci stěžovatelka nepřidávala do košíku spotřebitele krom sporného pojištění žádné jiné „doplňkové služby“, nepoužívala předvolby u způsobů dopravy a platby. Je obecně známo, že bez volby dopravy či způsobu platby není možné nákup v internetovém obchodě dokončit, a proto je důvodný

⁷ Odkazované rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 32 Cdo 4661/2007.

požadavek vyšší míry pozornosti a opatrnosti spotřebitele. Pojištění zásilky je naopak službou fakultativní, bez níž se spotřebitel může obejít a bez níž svůj internetový nákup finalizuje. Je proto výhradně na vůli spotřebitele, zda nabízenou službu využije, nebo ne. Průměrný spotřebitel neočekává, že se v jeho nákupním košíku objeví položka, o jejíž koupi aktivně neprojevil vůli; naopak předpokládá, že u fáze nákupu „doprava a způsobu platby“ se od něj vyžaduje patřičná součinnost (např. zadáním doručovací adresy, volbou pobočky pro vyzvednutí objednaného zboží nebo zadáním platebních údajů apod.).

[23] Nepřípadný je i důraz stěžovatelky na to, že si i inspektor při kontrole všiml předvolby pojištění, z čehož stěžovatelka dovozuje, že se průměrný spotřebitel mohl svobodně rozhodnout o využití dané služby. Posláním inspektora je přece ochrana spotřebitelské veřejnosti před nekalými obchodními praktikami odhalováním protiprávního jednání (například při kontrolních nákupech); takovýto přístup ovšem nelze spravedlivě požadovat po spotřebitelích, k jejichž ochraně je inspektor povolán. Nelze přehlédnout, že ani inspektor se v nynější věci nemohl svobodně rozhodnout, zda si službu pojištění do košíku přidá, nebo ne.

[24] Zbývá dodat, že charakter nabízené služby a její možné výhody pro spotřebitele nejsou z povahy věci předmětem posouzení v nynější věci, v níž je zkoumána zákonnost způsobu, jakým byla služba spotřebiteli „nabídnu“a. Již výše bylo zdůrazněno, že problematickým byla shledána nemožnost svobodné volby spotřebitele co do zakoupení služby pojištění, nikoli služba jako taková.

[25] NSS proto konstatuje, že stěžovatelčino jednání naplnilo právě vypořádávaný znak skutkové podstaty nekalé obchodní praktiky, a to porušení odborné péče.

[26] Co se týče **podstatného narušení ekonomického chování průměrného spotřebitele**⁸, nutno poznamenat, že námitky stěžovatelky, resp. odůvodnění krajského soudu, stran naplnění tohoto znaku skutkové podstaty nekalé obchodní praktiky se do značné míry shodují s těmi vztahujícími se k otázce porušení požadavků odborné péče.

[27] K nesouhlasu stěžovatelky s vyobrazením průměrného spotřebitele v souzené věci (jako „hlupáka“) NSS opakuje, že průměrný spotřebitel opravdu nepředjímá, že za něj někdo jiný bude do košíku automaticky a bez jeho vůle přidávat zboží. Je přitom nepodstatné, zda taková služba pro něj může být výhodná.

[28] Sporná praktika stěžovatelky mohla zhoršit schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí. Stěžovatelka automatickou předvolbou omezila spotřebiteli autonomní prostor, v němž by se samostatně a informovaně rozhodl, zda využije nabídky služby pojištění zásilky, a aktivně se o ni zasadil (např. prostřednictvím zaškrtnutí připravené kolonky). Naopak spotřebiteli službu sama přidala do nákupního košíku. Stěžovatelka svou obchodní praktikou významně narušila, ne-li vyloučila, informované rozhodnutí spotřebitele. Shodně s již výše citovaným rozsudkem NSS ze dne 28. 7. 2022 a jeho bodem [23] lze dopady jednání stěžovatelky popsat takto: Spotřebitel byl v případě

⁸ V ustanovení § 2 odst. 1 písm. s) zákona o ochraně spotřebitele je definováno *použití obchodní praktiky, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

pokračování

negativního rozhodnutí směrem k uvedené službě zbaven možnosti konkludentního vyjádření nezájmu, která mu obecně náleží jako slabší straně v obchodním styku. Pokud dokonce spotřebitel během nákupu postupoval nepozorně a vložené položky v nákupním košíku si nevšiml, byla možnost informovaného rozhodnutí vyloučena.

[29] Se stěžovatelkou je možno souhlasit, pokud cituje z rozsudku NSS ze dne 23. 10. 2014, čj. 7 As 110/2014-52 (týkající se agresivní obchodní praktiky) pasáž popisující nekalostní obchodní praktiku jako *„jednání, které výrazně zhoršilo, nebo mohlo zhoršit, svobodnou volbu nebo chování spotřebitele, čímž způsobilo, nebo mohlo způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil“*. Již výše NSS nicméně uzavřel, že v souzené věci obchodní praktika stěžovatelky deformovala schopnosti spotřebitele učinit informované rozhodnutí.

[30] Postup stěžovatelky podstatným způsobem ovlivňoval ekonomické chování spotřebitelů. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, zda se spotřebitel rozhodl produkt v košíku ponechat, neboť se pro něj stal zajímavým. Opětovně je nutno zdůraznit, že si spotřebitel tuto spornou službu sám nevybral, byla mu přidána do košíku automaticky a pokud by ji nevyžadoval, musel by ji z košíku odebrat. V souzené věci nebylo namístě zkoušet spotřebitelovu bdělost a ostražitost a nebyl důvod, aby služba nebyla nabízena standardním způsobem jako ostatní produkty dotčených e-shopů. Otázka „zajímavosti“ služby pro spotřebitele přitom není z pohledu předmětu souzené věci relevantní.

[31] Vhodné je i rozdělení mezi zbytnými a nezbytnými službami, které provedl krajský soud. Služby nabízené při nákupu v internetovém obchodě mají rozdílné vlastnosti a význam a jako k takovým je nutno k nim přistupovat. Již v bodě [22] výše NSS konstatoval, že bez volby dopravy či způsobu platby není možné nákup v internetovém obchodě úspěšně dokončit, a proto je namístě klást na spotřebitele požadavek vyšší míry pozornosti a opatrnosti. Pojištění zásilky má jiný charakter, není nezbytnou podmínkou uskutečnění obchodu, a proto nelze přijmout, aby u takovéto služby dosahoval požadavek na míru pozornosti a opatrnosti spotřebitele vyšší intenzity, než tomu je u služeb „neopomenutelných“.

[32] NSS tedy ve shodě s krajským soudem uzavírá, že stěžovatelka svým jednáním v souzené věci naplnila i další znak skutkové podstaty nekalé obchodní praktiky, jímž je způsobilost narušit ekonomické chování spotřebitele.

[33] NSS přisvědčil i závěrům krajského soudu, pokud jde o **vhodnost průzkumu veřejného mínění či vypracování znaleckého posudku**.

[34] V rozsudku ve věci C-210/96, jímž stěžovatelka odůvodňuje potřebu doplnit dokazování, Soudní dvůr EU formuloval požadavek, aby soudy členských států vypracovaly znalecký posudek nebo provedly průzkum veřejného mínění týkající se vnímání dané obchodní praktiky mezi spotřebiteli za předpokladu, že nejsou schopny bez důvodných pochybností posoudit, zda je konkrétní obchodní praktika podnikatele nekalá. NSS již výše vyložil, že automatické vkládání položky do nákupního košíku spotřebitele představuje ze strany stěžovatelky porušení požadavku odborné péče, který je možné na stěžovatelku jako na podnikatele klást vzhledem k jejím odborným předpokladům pro výkon podnikatelské

činnosti. Současně má NSS za to, že na spotřebitele naopak nelze klást požadavek na pozornost a obezřetnost při kontrole nákupního košíku v takové míře, aby kontroloval, že se v košíku (ne)nachází pouze takové položky, které do něj vložil. Závěr, že posuzovaná praktika má minimálně potenciál narušit ekonomické chování spotřebitele, je proto možno učinit i bez nutnosti vypracování znaleckého posudku či zadání průzkumu veřejného mínění.

4. Závěr a náklady řízení

[35] NSS pro všechny shora uvedené důvody zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady vymykající se z jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu